

OPINIONS

per a ballar. És incòmode. No està preparat per a aquesta activitat.

El que passa és que com que no hi ha res millor, s'ha de passar com es pot. Els organitzadors demanen el Casal; la parròquia el cedeix; uns quants joves miren de posar-lo a punt, i així —bé o malament—, sortim del pas. No hi ha res a dir.

O sí que hi ha a dir. Perquè l'any vinent (o quan sigui) ens tornarem a trobar igual. I tornarem a passar com poguem... I així anem tirant. Vull dir que així nosaltres —tot el poble: els de davant i els de darrera—, ens quedem satisfets i potser no pensem seriosament que el poble necessita un bon local. El Casal ens serveix per a tot: teatre, cinema infantil, conferències, reunions, ball... però, actualment, és inadequat, per a tot. Mentre no hi hagi res més ens haurem de conformar. Però em sembla que no hauríem de perdre de vista que necessitem quelcom més. Sinó vivim contents (ja anem tirant), però enganyats (anem tirant... malament. Això ens passa moltes vegades). I d'això en som responsables tots: els de davant per no estirar i els de darrera per no empènyer.

Aiguafestes

URBANITAT? EDUCACIÓ?

Quan jo era petitet... Quantes coses podria contar-vos!, però no vull pas fer-me pesat. Quan era petitet i anava al col·legi, recordo que els dissabtes a la tarda... Si, llavors hi havia classe diària, matí i tarda. Doncs sí, la tarda del dissabte rebíem lliçons d'un llibre prim... prim, més prim que tots els demés. Prou es notava que estava destinat a desaparèixer... pobret, si ja no s'aguantava. Sabeu de quin llibre es tracta? No ho endavineu? Doncs era el d'«Urbanitat». En ell s'hi trobaven les normes per a portar-se correctament. Deia: «D'urbanitat el que en té, poc li fa falta que li recordin, i el que n'està faltat tampoc, perquè seria perdre el temps».

Malgrat això, en aquell llibret, al que ja se li han cantat les absoltes, s'hi trobaven coses molt bones. Deia que s'havia de respectar a les persones i coses; que es tenia de donar la dreta; que es tenia de cedir el seient en tota classe de vehicles públics: autocars,

en el tren, autobusos... No se si d'aquests ja en parlava. Dels que no deia res era del «metro». És clar, l'autor ja devia preveure aquestes aglomeracions en les quals tal preferència no es pot donar, ni perquè es puguin agafar en aquelles barres que aguanten el sostre.

Tampoc parlava del comportament quan es circula per carretera. Llavors quasi hi havia una sola direcció, i pràcticament sense adelantaments. El dijous al matí era quan hi havia més trànsit, però tothom anava avall. De migdia endavant tothom pujava... Venien a ser els mateixos que tornaven del mercat de Granollers.

Avui les coses han canviat, i per aquestes carreteres és un anar i venir continu. Alguns demostren no tenir cap noció d'aquell llibret que es va morir de sec i d'avorriment... ni del Codi de Circulació.

Els que diàriament han d'agafar el volant per assegurar el sosteniment de la família o per altres necessitats, es troben amb cada cosa! Tot degut, quasi, per aquesta minoria que sembla que surtin de casa seva per exhibir-se fent els viratges o curves tancades als vuitanta o més, practicant uns adelantaments que fan esgarrifar. Quan la maniobra els surt bé, els veureu que es passen la mà pel cap, i miren pels costats, com volent dir: «Què us ha semblat? Encara no he tingut de posar totes les meves aptituds de conductor a prova; per mi això no té cap importància». Amb tot i que se l'acaben de jugar, i no solament la seva, sinó també la dels altres.

Quan en una temeritat d'aquestes les coses no els resulten bé, i es trenquen la costellada, deixant el cotxe com per anar a la fundició, llavors tot són planys, llavors ja no presumeixen de bons conductors... La gent en parla, i sentireu que diuen: jo ja ho deia que acabaria malament... no podia acabar d'altra manera. I tothom ho troba natural. Quasi ningú no els plany.

I els de casa seva —pregunto—, no ho veien, com els altres, que aquell fill o filla anava pel món com un bòlit? L'avisaven? No en feia cas? Doncs tancar-li el cotxe al carai! Tots estem exposats a tenir un mal moment, però si un accident és casual, tanmateix és una cosa. Ara, quan passa per sistemàtica falta de precaució n'és una altra.

Responsables? Cadascún dels seus. Posem el crit al cel i si a casa tenim un «exhibicionista», procurem fer-lo anar a peu; com que tindrà d'agafar les dreceres, no trobarà gaire trànsit i li serà més difícil de topar.

Aquell llibret que va morir de flac i

de fàstic, crec que avui se'n deu dir «educació» del que ensenyava. Doncs bé, es pot dir ben alt que hi han massa maleducats, i que, sobretot els de la carretera, són tan perillosos com ho és un front de combat. Mirem entre tots de fer-los entrar en raó? Denunciem-los... acorrallem-los sempre que ens sigui possible amb senyals d'alarma, i presentem-los a l'Autoritat, del contrari els del Servei d'Atestats no donaran l'abast.

Un de fora

CONSERVEMOS

Es evidente el gran paso dado por nuestro pueblo de unos años a esta parte, en cuanto a servicios sanitarios se refiere.

Hace dos años no teníamos casi nada. Hoy ejercen sus profesiones aquí el médico, la practicante y últimamente ha abierto sus puertas una farmacia. Y, dato muy importante, todos estos profesionales residen en nuestro pueblo. Ello quiere decir que además de servirnos, viven la vida del pueblo.

Hemos pasado de casi nada, a casi todo.

Yo hago un llamamiento a todos los vecinos para que piensen en el gran adelanto que ello representa y que tomemos conciencia de ello. Porque, como dice el refrán catalán, «és més fàcil enamorar que conservar». Y creo que en esto estamos ahora, en el «conservar», que es tarea de todos.

Que un médico jòven se instale en un pueblo ya es de agradecer, por lo poco corriente; que tengamos practicante que además de prestar sus servicios donde es requerida tiene un consultorio en cada uno de los barrios más importantes del pueblo, demuestra entrega total a su profesión; y si un farmacéutico joven también tiene la valentía de instalarse en un pueblo de 1.750 habitantes, es que tiene confianza en sus moradores. Ellos, con hechos, demuestran que confían en nosotros, no les defraudemos. Confíemos en ellos, que será una manera directa de conservarlos.

Y así podremos decir con orgullo, que además de otras cosas buenas que tiene, Sta. Eulalia posee médico, practicante y farmacia.

José

EDICIONES • FOLLETOS • CATALOGOS
PROSPECTOS • IMPRESOS EN GENERAL

Teléfono 28

San Juan Bosco, s/n.

STA. EULALIA DE RONSANA (Barcelona)